

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.030/2019/4.szám

A Szegedi Ítéltábla a Feketéné dr. Szemző Margit ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a dr. Magyar György ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2018. december 14. napján kelt 7.P.20.803/2018/17. számú ítélete ellen az alperes részéről 18. sorszámmal előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja** és megállapítja, hogy az alperes azzal sértette meg a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, hogy a 2018. március 14-i nyilatkozatában valótlanul állította, a **(cég 1)** által 2017-ben visszavásárolt lakás értékbecslője a **(cég 2)** volt, továbbá valós tények hamis színben való feltüntetésével azt a látszatot keltette, hogy a felperes érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaság jogellenesen, visszaélészerűen, a reális forgalmi érték alatt vásárolta vissza az ingatlant.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 92 500 (kilencvenkettőezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak az állami adóhatóság felhívására 48 000 (negyvennyolcezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperes a **(cég 1)** részvénytulajdonosa és vezető tisztségviselője, az alperes **(város neve)** Város polgármestere. A **(cég 1)** építtetője és részben tulajdonosa volt a **(város neve, utca, házszám)** alatti lakásingatlanoknak, amelyek közül a 2010. január 29-én kelt adásvételi szerződéssel az **(emelet, ajtó)** ajtószám alatti lakásingatlant 14 900 000 Ft vételárért átruházta **(város neve)** Város Önkormányzatára. Az önkormányzat a tulajdonát képező lakásingatlanok elidegenítését szabályozó rendeletében foglaltak szerint 2017-ben nyilvános pályázatot hirdetett több ingatlana értékesítésére, köztük a fenti ingatlanra, amelynek kikiáltási árát - a **(cég 3)** által 2016. május 10-én készített ingatlanforgalmi szakértői véleményben meghatározott, valamint a felperes érdekeltségébe tartozó

(**cég 2**) által 2017. január 24-én kiadott ún. értékfenntartó nyilatkozatban feltüntetett 10 800 000 Ft forgalmi értéktől eltérően - 14 900 000 Ft-ban jelölte meg.

A (**cég 1**) 2017. január 25-én vételi ajánlatot tett az ingatlanra, amely alapján (**város neve**) Város Önkormányzata a 2017. február 8-án kelt adásvételi szerződéssel az ingatlan tulajdonjogát 14 900 000 Ft vételár megfizetése ellenében átruházta a részére.

Az alperes 2018. március 14-én sajtótájékoztatót tartott, amelynek során aggályát fejezte ki a hódmezővásárhelyi önkormányzati lakások értékesítésének gyakorlatát illetően. A budapesti V. kerületi lakáspanamával párhuzamot vonva utalt arra, a jelenlegi önkormányzati szabályozás e téren visszaélésekre ad lehetőséget, amely lehetőség kihasználásának egyik példaként említette a felperes lakásvásárlását, kiemelve, hogy a felperes felépítette, majd eladta az önkormányzatnak azt a lakást, amelyet utóbb az önkormányzattól az általa készített értébecslés alapján visszavásárolt.

A felperes keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes a 2018. március 14-én megtartott sajtótájékoztatón elhangzott alábbi nyilatkozatával megsértette a jóhírnevét:

„A lakásértékesítés, ugye tudjuk jól, hogy például Budapest V. kerületében milyen kiterjedt hálózat működött erre az üzletre, és itt hogyan sikerült magánkézre átjátszani az önkormányzati vagyont... Hogy egy különösen extrém példát mondjak Önöknek, az (**utca, házsám**) számú bérház, amelynek az építtetője a (**cég 1**) volt, tulajdonosa (**felperes neve**). Ebben az esetben az önkormányzat megvásárolt a 2008-as évben több lakást ebben az ingatlanban. Ezeknek a lakásoknak az értékesítésére a 2017-es évben került sor. Különösen érdekes az az összefüggés, hogy az önkormányzat volt aljegyzője és 2 gyermeke is vásárolt fejenként 40 % kedvezménnyel ezekből a lakásokból és maga a (**cég 1**) is visszavásárolt egy lakást itt a tetőtérben. Ezeknél mind a 4 esetben úgy tűnik, hogy a (**cég 2**) volt az ingatlanok értébecslője. A (**cég 2**) tulajdonosa szinté (**felperes neve**). Tehát (**felperes neve**) felépítette ezt a lakást, (**felperes neve**) eladta az önkormányzatnak, majd (**felperes neve**) megvásárolta úgy, hogy (**felperes neve**) volt az értébecslője ennek az ingatlandnak, ennek a lakásnak.”

A személyiségi jogsértés szankciójaként kérte, a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől, továbbá kötelezze 500 000 Ft sérelemdíj megfizetésére valamint arra, hogy a 2018. március 14-én megtartott sajtótájékoztatóval azonos módon, időpontban és helyszínen tartandó sajtótájékoztatón adjon elégtételt a keresetlevélben meghatározott tartalmú nyilatkozat közlésével. Keresetének jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:43. § d) pontjára, 2:45. § (2) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdés a)-c) pontjaira, valamint 2:52. §-ára hivatkozott. Állítása szerint a sajtótájékoztatón elhangzott tényállítások valótlan tartalmúak, mert az önkormányzati lakás értékesítését megelőzően nem az ő érdekeltiségébe tartozó kft. végezte el az értébecslést, emellett a nyilatkozataival, különösen a Budapest V. kerületi visszaélésszerű ingatlanértékesítésekkel vont párhuzammal azt sugallta az alperes, hogy a bérlakás értékesítése jogszabályba ütközően és a reális piaci ár alatt történt. Nem vitatta, hogy az önkormányzati ingatlanok értékesítésének gyakorlata közügynek minősül, hangsúlyozta ugyanakkor, hogy ez sem jogosítja fel az alperest arra, hogy valótlan tényeket közöljön. Lényegesnek ítélte emellett, hogy nem minősül közszereplőnek. Sérelemdíj iránti igényének indokaként előadta, a személyét ért támadás az általa képviselt gazdasági társaságokat is hátrányosan érintette, üzleti partnerei előtt is rossz színben tüntette fel azokat. Kérte figyelembe venni e körben, hogy (**város neve**)-en közismert, megbecsült cégvezetőként ismerik, továbbá hogy a jogsértő nyilatkozat nagy nyilvánosság előtt hangzott el, az alperest pedig súlyos felróhatóság terheli, hiszen polgármesterként tisztában kellett lennie állításai valótlanágával.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Kiemelte, a sajtótájékoztatón a felperes személyét érintően valótlan tényeket nem állított. Nem állította, hogy a felperes meg nem engedett

vételárkedvezménnyel szerezte meg önkormányzati lakás tulajdonjogát, csupán azt a valós tényt állította, hogy az önkormányzati ingatlan forgalmi értékét közvetlenül annak értékesítése előtt a felperes érdekeltségébe tartozó **(cég 2)** véleményezte és határozta meg. Hangsúlyozta, kijelentéseit a szöveg összefüggéseivel együttesen kell értékelni, a sajtótájékoztató célja az önkormányzati ingatlanok értékesítésének korábbi szabályozásával szembeni kritika megfogalmazása volt, nyilatkozata közügyeket érintő politikai véleménynyilvánítás, amelyet a felperes túrni köteles, tekintettel arra, hogy - mint egy olyan cég ügyvezetője és üzletrész-tulajdonosa, amely cég rendszeresen részesül közcélú beruházások finanszírozására biztosított közpénzekből - közéleti szereplőnek minősül.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, az alperes a 2018. március 14-én megtartott sajtótájékoztatóján elhangzott - az elsőfokú ítéletben idézett - valótlan tényállításával megsértette a felperes jóhírnevét. Eltiltotta az alperest a további jogsértéstől, egyben kötelezte 500 000 Ft sérelemdíj megfizetésére, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában rámutatott, elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy a felperes által sérelmezett nyilatkozatok tényállításnak vagy véleménynyilvánításnak minősülnek-e. Részletesen ismertette a véleménynyilvánítás és a tényállítás elhatárolására vonatkozó szempontokat, amellyel összefüggésben kiemelte, a felperes keresetlevelében egyértelműen feltüntette a sérelmezett nyilatkozatrészeket, amelyek mindenképpen tényállítások, hiszen azok valóságtartalma bizonyítható. Megállapította, az alperes nyilatkozatának egymáshoz tartalmilag szorosan kapcsolódó, egymással összefüggő részeinek vizsgálata alapján az állapítható meg, abban ugyan szerepelnek valós tényállítások - miután közismert, hogy egy gazdasági társaságot a köznapi életben tulajdonosával vagy vezető tisztségviselőjével azonosítanak -, azonban a nyilatkozat bevezetőjében elhangzottakra figyelemmel a szöveg összességében azt sejteti, arra utal, hogy a felperes törvénytelenül, jogszabálysértőn, kapcsolatait kihasználva áron alul szerezte meg az önkormányzati tulajdonban lévő lakást. Az alperesnek a közügyek szabad megvitatására, a véleménynyilvánítási szabadságra alapozott védekezésével összefüggésben rámutatott, az önkormányzati lakásértékesítés mint közügy vitatható, azzal összefüggésben a véleménynyilvánítás kifejezhető, azonban a sejtetéssel megvalósult hamis tényállítás nem tartozik a védendő körbe. A személyiségi jogsértés szankciójaként eltiltotta az alperest a további jogsértéstől és megalapozottnak találta a felperes sérelemdíj iránti igényét is. Ez utóbbi összegének meghatározásánál figyelemmel volt a sérelemdíj preventív és magánjogi büntetés funkciójára is, valamint arra a körülményre, hogy az alperes nagy nyilvánosság előtt, a média által is közvetítetten valószínűsítette meg a jogsértést, ezért az kiemelkedő súlyú volt. Az alperes felróhatóságát is megállapíthatónak találta, mivel összességében teljesen alaptalanul sugallta azt, hogy a felperes cégének ingatlanvásárlása ugyanolyan vagy azonos, mint a Budapest V. kerületi önkormányzati lakásértékesítés, emellett a valós tényeket is a felperesre terhesen csoportosította és interpretálta. Alaptalannak ítélte ugyanakkor a nyilvános elégtételadásra irányuló kereseti kérelmet, mivel annak elrendelése megteremthetné az ismételt jogsértés lehetőségét.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj összegének leszállítását kérte. Jogorvoslati kérelmében eljárásjogi szempontból a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (1) bekezdése alapján a bizonyítékok okszerűtlen értékelésére hivatkozott, másrészt a Pp. 369. § (3) bekezdésének a), c) és d) pontjai szerinti anyagi jogi felülbírálati jogkör gyakorlását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság egyáltalán nem értékelt, hogy a felperes az érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaság tevékenysége miatt, különösen annak a közösségi szükségleteket kielégítő, közpénzből finanszírozott építőipari munkái révén közszereplőnek minősül. Fenntartotta azt a védekezését, miszerint a felperes által sérelmezett

nyilatkozat politikai véleménynyilvánítás, amely a felperesre nézve nem tekinthető indokolatlanul sértőnek, bántónak.

Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeit okszerűtlenül mérlegelte, ezért kérte annak felülmérlegelését és ez alapján a tényállás módosítását, illetve kiegészítését. **(tanú 1)** és **(tanú 2)** tanúk vallomására utalva hangsúlyozta, a tanúk saját szubjektív értelmezésük és értékelésük eredményeként háborodtak fel, amely azonban nem a kifogásolt nyilatkozatok következménye volt, hiszen azt a tanúk egyáltalán nem hallották közvetlenül, azt nem az egész szöveg általánosan elfogadott, a magyar nyelv szabályainak megfelelő módon értelmezték. Kiemelte, a sajtótájékoztatót a város polgármestereként, kampányidőszakban tartotta, a **(város neve)** Város saját tulajdonú ingatlanainak értékesítési gyakorlatára és az azzal kapcsolatosan tapasztalt körülményekre fókuszált. Álláspontja szerint sérelmezett nyilatkozata a felperes ismeretségi körében csakis azért válthatott ki felháborodást, mert abból olyan negatív tartalmú fogalomra asszociáltak, amelynek pontos jelentését nem ismerték.

Álláspontja szerint a jogsértés megállapíthatósága esetén is eltúlzott a terhére megállapított sérelemdíj összege.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokaira figyelemmel. Érvelése szerint az első fokon eljáró bíróság alapos logikai okfejtéssel, helyesen állapította meg, hogy a sérelmezett szövegrészlet semmiképpen sem tekinthető véleménynyilvánításnak, az nem vitásan tényállítás. Fenntartotta az elsőfokú eljárás során kifejtett jogi álláspontját, miszerint nem minősül közszereplőnek, ekörben hivatkozott a 7/2014. AB határozatra, amely szerint a közszereplőket is megilleti a jogvédelem a valótlan tényállításokkal szemben. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tanúk nyilatkozatait helyesen értékelte, azoknak ugyanis abban a kérdésben tulajdonított jelentőséget, hogy a sérelmezett sajtótájékoztató folyományaként a környezetében kialakult értékítélet milyen szerepet játszott a megítélésében. A Kúria egyedi ügyben hozott döntésére hivatkozva rámutatott, az alperes valótlan tényállításainak jogellenességét nem eliminálja az, hogy ezeket kampányidőszakban, polgármesterként nyilatkozta. Hangsúlyozta, nem csupán azt tartotta sérelmesnek, hogy az általa irányított gazdasági társaság ingatlanvásárlását az alperes párhuzamba állította a Budapest V. kerületében lezajlott ingatlanértékesítésekkel, hanem azt is, hogy valótlanul azt állította, az érdekkörébe tartozó gazdasági társaság úgy vásárolta meg az ingatlant, hogy egy másik, szintén az érdekeltségi körébe tartozó gazdasági társaság által készített értékbecslés alapján került megállapításra a vételár. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság által megállapított összegű sérelemdíj mértéke sem tekinthető eltúlzottnak, figyelembe véve az alperes felróhatóságát.

A fellebbezés túlnyomórészt **alaptalan**.

Az alperes fellebbezésében a másodfokú bíróság által gyakorolni kért felülbírálati jogkörök közül a Pp. 369. § (1) bekezdését is megjelölte arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróság - a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltakat megsértve - a bizonyítékokat és egyéb peradatokat nem egyenként és összességükben értékelte. Az alperes erre alapított hivatkozása azonban nem eljárásjogi szabálysértésnek minősül, a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján ugyanis a bizonyítás eredményének okszerűtlen mérlegelése az anyagi jogi felülbírálat körében értékelendő. Az ügy elbírálása szempontjából azonban ennek nincs jelentősége figyelemmel arra, hogy az alperes az anyagi jogi felülbírálat keretében - egyebek mellett - hivatkozott a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontjára is.

Az alperes jogorvoslati kérelmében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság okszerűtlenül mérlegelte a tanúk vallomásának tartalmát, mert vagy nem hallották közvetlenül a sérelmezett nyilatkozatot,

vagy nem a maga egészében értékelték az elhangzottakat, meghallgatásuk során betanított szöveget adtak elő, felháborodásuk pedig elsősorban az ismerethiány következménye. Mindennek azonban a jogvita eldöntése szempontjából nincs ügydöntő jelentősége, mivel az, hogy pontosan mi hangzott el a sajtótájékoztatón, a becsatolt hangfelvétel alapján egyértelműen megállapítható - azt egyébként az eljárás során az alperes sem vitatta -, az pedig, hogy az alperes felperes által sérelmezett nyilatkozatai véleménynyilvánításként vagy tényállításként értékelhetők, továbbá hogy ez utóbbi esetben azok közül melyek valósak, illetve valótlanak, illetve hogy sértik-e, s ha igen mennyiben a felperes személyiségi jogait, nem a tanúvallomások alapján dönthető el, hanem a nyilatkozatok tartalma alapján.

Alaptalanul kifogásolta az alperes fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a sérelmezett nyilatkozatrészeket tényállításnak, tekintve hogy a nyilatkozat összességében értékelve közügyeket érintő véleménynyilvánítás, amelyet polgármesterként tett kampányidőszakban, és amely megfogalmazását tekintve nem minősül bántó, sértő kijelentésnek.

Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen ismertette a tényállítás és a véleménynyilvánítás elhatárolására vonatkozó szempontokat és az ezzel kapcsolatos állandó bírói gyakorlatot, az ott kifejtettekkel az ítéletábra mindenben egyetért, azokat megismételni nem kívánja. Helyesen utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) PK 12. számú állásfoglalása értelmében a jogsértés elbírálásánál a használt kifejezéseket nem lehet elszigetelten vizsgálni, tekintettel kell lenni a szövegkörnyezetre, és az egymáshoz tartalmilag szorosan kapcsolódó, egymással összetartozó részeket összefüggésükben kell értékelni. Ez alapján a kifogásolt nyilatkozatok egyértelműen tényállításoknak minősülnek - hiszen azok valóságtartalma objektíve igazolható lenne -, ezért az alperes politikai véleménynyilvánításra való hivatkozása téves.

Kétségtelen tény, hogy a szöveg jelentős részben valós tényeket tartalmaz ugyan, de azzal, hogy valótlannul jelölte meg a vételár alapjául szolgáló értékbecslés készítőjeként a felperest, továbbá releváns tényeket (bérleti időszak hosszabb időtartama, az értékesítés megfelelt a hatályos önkormányzati rendelet szabályainak) elhallgatott, azt sugallta, hogy a felperes jogosulatlanul, kapcsolataival visszaélve, a jogszabályi rendelkezéseket kijátszva, az önkormányzatot megkárosítva jutott hozzá az általa megvásárolt lakáshoz. Ezt a sugalmazást erősíti az a körülmény is, hogy a sajtótájékoztató bevezetője a budapesti V kerületi lakáspanamára utalással kezdődik. Megjegyzi az ítéletábra, teljes mértékben téves az alperes fellebbezési hivatkozásának az a része, amely szerint a budapesti lakásértékesítéseket egyszerűen olyan tevékenységként értékelte, amelynek eredményeként az önkormányzati vagyon magántulajdonná vált (fellebbezés 6. oldal 7. bekezdés). Az erre vonatkozó szövegrészt mind annak egyszerű nyelvtani értelmezése, mind a szövegösszefüggéseiben való értékelése alapján vizsgálva egyértelműen megállapítható, hogy az alperes a nyilatkozatának e részében félre nem érthetően arra utalt, hogy Budapesten jogszabálysértően került sor az önkormányzati vagyon értékesítésére. Azon kifejezések használata ugyanis, miszerint „milyen kiterjedt hálózat működött erre az üzletre”, illetve „hogyan sikerült magánkézre átjatszani az önkormányzati vagyont” nyilvánvalóan nem kizárólag az önkormányzati vagyon értékesítésének tényére, hanem ezen túlmutatva, kifejezetten a jogellenes, visszaélésszerű gyakorlatra utal.

Az alperes a fellebbezésében arra is hivatkozott, hogy a felperesnek közszereplőként magasabb tűréshatárral kell rendelkeznie, fokozottan tűrnie kell a vele szemben megfogalmazott kritikus véleményeket. A következetes bírói gyakorlat szerint azt a kérdést, hogy az érintett személy közszereplőnek minősül-e, nem általában az adott személy pozíciója, hivatali beosztása, közéleti státusza vagy valamely okból fennálló szélesebb körű ismertsége, hanem a jogi megítélés szempontjából releváns, konkrét élethelyzet alapján kell megítélni (BDT2011. 2420. I.). Nem ért

egyét az ítéltábla az alperes fellebbezésében kifejtett jogi álláspontjával, miszerint a felperes arra figyelemmel minősül közszereplőnek, hogy az általa vezetett gazdasági társaság több közintézményt épített, illetve újíttott fel. Önmagában ez a tény a felperes közszereplői minőségét nem alapozza meg, mint ahogyan az a körülmény sem, hogy esetlegesen (**város neve**) városában nagyobb ismertségre tett szert. A felperes közszereplői státuszának kérdése ugyanakkor az ügy eldöntése szempontjából nem bír jelentőséggel, mivel a Ptk. 2:44. §-a alapján a közéleti szereplő személyiségi jogai védelmének korlátozhatósága csak annak megítélésénél játszik szerepet, hogy hol húzhatók meg a szabad véleménynyilvánítás jogának határai, a valótlan tények közlésével elkövetett jogsértést viszont a közszereplő sem köteles túrni. A perbeli esetben a fentebb kifejtetteköl következően az alperes a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok körében nem véleménynt nyilvánított, hanem valótlan ténynt állított, illetve valós tényeket hamis színben tüntetett fel, ezért a perbeli jogvita elbírálása szempontjából irreleváns, hogy a felperes közéleti szereplőnek tekinthető-e vagy nem.

A fenti valótlan tényállítás (vételár alapjául szolgáló értébecslés készítőjeként felperes megjelölése) valamint a releváns tények elhallgatása és a valós tények hamis színben való feltüntetése alkalmasak voltak a felperes személyének hátrányos megítélésére, ezért a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésének helyes alkalmazásával helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság a személyiségi jogsértés tényét. Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében kiemelt szövegrész azonban részben valós tényeket is tartalmazott, ezért az ítéltábla a rendelkező rész szerint pontosította, mely nyilatkozataival sértette az alperes a felperes jóhírnevét.

Szintén alaptalanul vitatja az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegét. A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerint a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire, különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértetre és környezetére gyakorolt hatására tekintettel határozza meg. E körülményeket az elsőfokú bíróság okszerűen mérlegelte, az alperes felróhatósága körében helyesen értékelte, hogy polgármesterként az üggyel kapcsolatos valamennyi szerződés, okirat rendelkezésre állt, és a bírói gyakorlatot figyelembe véve a megállapított sérelemdíj összege sem tekinthető eltúlzottnak, ezért annak leszállítására az ítéltábla nem látott indokot.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta.

A túlnyomórészt eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperes jogi képviselőével a másodfokú eljárásban felmerült költségének a megtérítésére, amelynek mértékét a felperes által a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján felszámított - az elsőfokú eljárásban csatolt megbízási szerződéssel igazolt mértékű ügyvédi munkadíjból álló - összegnek megfelelően a Pp. 82. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel határozta meg. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja alapján a meg nem határozható pertárgyérték alapján számított fellebbezési eljárási illeték megfizetésére ugyancsak pervesztességére tekintettel kötelezte az alperest a Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján.

Szeged, 2019. április 23.

Dr. Szeghő Katalin s.k.. Bálint Attila s.k. . Lengyel Nóra s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

táblabíró

